

**בש"פ 4416/14 - העורר בבש"פ 4416/14, מוטי גיגי, העורר בבש"פ
4387/14, ויקטור פרץ נגד המשיבה בבש"פ 4416/14 ובבש"פ
4387/14, מדינת ישראל**

בבית המשפט העליון

**בש"פ 4416/14
בש"פ 4387/14**

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר בבש"פ 4416/14: 1. מוטי גיגי
העורר בבש"פ 4387/14: 2. ויקטור פרץ

נ ג ד

המשיבה בבש"פ 4416/14
ובבש"פ 4387/14: מדינת ישראל

ערר החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו במ"ת
2.6.2014-04-14 שניתנה ביום 2.6.2014

תאריך הישיבה: ח' בתמוז התשע"ד (6.7.2014)

בשם העורר בבש"פ 4387/14: עו"ד יצחק איצקוביץ

בשם העורר בבש"פ 4416/14: עו"ד ירון גיגי; עו"ד יעל קדם

בשם המשיבה

עמוד 1

החלטה

1. מונח בפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (מ"ת 21297-04-14), בגדרה הורה בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו של העוררים עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדם.

אפתח בתוצאה. לאחר ששמעתי את הסנגורים ואת בא כוח המדינה הגעתי למסקנה כי ראוי להורות על החזרת התיק לבית המשפט המחוזי לשם השלמת מסקנתו.

כתב האישום המתוקן הוגש נגד 16 נאשמים ומכיל 15 אישומים. העורר מספר 1 הוא נאשם מס' 3 בכתב האישום המתוקן ואילו העורר מספר 2 הוא נאשם מס' 6. האישומים כוללים עבירות של הלבנת הון של כספי חו"ל, קשירת קשר לביצוע פשע וסחיטה באיומים, איומים ותקיפה, החזקת נשק, פריצה וגניבת רכב, תקיפת עובד ציבור, הטרדת עד ועבירות מס. עולה מהחומר כי נאשם מס' 1 הוא גורם מרכזי בעבירות שונות ואינו חלק מההליך דנא. האישומים שמיוחסים לעורר מס' 1 הם בעיקר האישום ה-7, שעניינו סחיטה ובמסגרתו הואשם עורר מס' 1 בקשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה באיומים בצוותא והיזק בחומר נפיץ תוך סיכון חיי אדם בצוותא; האישום ה-11 שעניינו סחיטת רכבי חברה ובמסגרתו הואשם עורר מס' 1 בקשירת קשר לפשע ובסחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה; והאישום ה-12 שעניינו פריצת משרדי "קפה הגבעה" ובמסגרתו הואשם העורר מס' 1 בגניבה. העורר מס' 2, בדומה לעורר מס' 1, הואשם בעיקר באישום ה-7 כמתואר לעיל בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וסחיטה באיומים בצוותא, ובהקשר של האישום ה-12 - הואשם בפריצה לבניין במטרה לגנוב ובגניבה.

2. שמעתי את טענות הצדדים באריכות. הסנגורים מסתייגים מקביעת בית המשפט המחוזי בכל הקשור לקיומן של ראיות לכאורה ועילת המעצר, בעיקר ביחס לאישומים המפורטים לעיל. לשיטתם, אף אם ישנן ראיות לכאורה נגד מרשיהם בעבירות בהן הואשמו, לא היה מקום להורות על מעצרו בשל איכותן. לחלופין מדגישים הסנגורים כי בית משפט קמא לא שקל כנדרש חלופת מעצר בנסיבות בעניין.

מטיעוני הצדדים עולה שמדובר בתשתית נסיבתית מורכבת. כדרך של ראיות נסיבתיות בכלל, ובעבירה של סחיטה באיומים בפרט, יש צורך לעמוד על פרטי הראיות לכאורה ושילובן יחד. הצדדים טענו בטוב טעם ומתברר שיש התייחסות חלקית ללא התמודדות עם הראיות הפרטניות, בוודאי שלא התייחסות מלאה כנדרש לסוגיית הראיות לכאורה. מכאן, כי על מנת שבית משפט זה יחליט בעניין, יהיה עליו לקבל מעין הכרעה של ערכאה ראשונה בבקשה ולא כערכאה ערעורית.

בהינתן כך, פניתי לצדדים ושאלתי האם אין זה נכון וראוי יותר כי בית המשפט המחוזי ישלים את מלאכתו. הצדדים הסכימו לכך, תוך שכל אחד עמד על עמדתו. אודה, כי לו ניתן היה להשלים את החסר תוך עיון במספר מסמכים ממוקדים, לא הייתי נמנע מלעשות כן כפי שקורה בתיקים שונים. ואולם במקרה דנא, נראה שהבדיקה תדרוש התייחסות רחבה לטענות ענייניות שהועלו על ידי הצדדים וכך יאלץ בית משפט זה למלא את תפקידו של בית משפט קמא. כאמור, בית משפט קמא נימק את מסקנתו אך לא במידה הראויה, וליתר דיוק - במידה שתאפשר ביקורת ערעורית על ההחלטה לנוכח מורכבות התיק כמוסבר לעיל. סבורני כי מצב דברים זה מוביל, כמעט בהכרח, לתוצאה הבאה:

3. החלטתי לקבל את הערר באופן שהתיק יוחזר לבית המשפט המחוזי אשר מתבקש לקבוע בהקדם דיון נוסף ולאפשר לבאי כוח הצדדים להשלים את טענותיהם ביחס לראיות באישומים ה-7, ה-11 וה-12, ככל שיידרש ובהתאם לשיקול דעתו של בית המשפט המחוזי. לאחר קיום הדיון, בית המשפט המחוזי ישלים את החלטתו בנוגע לאישומים אלה תוך כניסה לעובי הקורה של הדברים כפי שנדרש, ובהתאם יקבע האם החלטות המעצר עומדות על כנן. הואיל ואנו עומדים לפני הפגרה, מוטב כי השופט אשר נתן את ההחלטה ידון בדיון החוזר, ברם היה ונבצר ממנו לעשות כן יש להעביר את התיק לשופט אחר שייקבע על ידי נשיאת בית המשפט המחוזי. כמובן, טענות זכויות הצדדים שמורות להם.

ניתנה היום, ט' בתמוז התשע"ד (7.7.2014).

שׁוֹפֵט